

Inskrift:

- × ihu - ... aisa + steṇa + iftir × lupin × sun × sin ×
 5 10 15 20 25 30

... [let] ræisa stæina æftir Ludiṇ, sun sinn.

»... lät resa stenarna efter Luden, sin son.»

Till läsningen: Av r. 1 återstår endast ett knappt skönjbart spår av hst. Runföljden 2—4 **ihu** är jämförelsevis tydlig. Av r. 5 återstår endast hst; inga spår av bst. Därefter är stenen avslagen, och av runslingan har därigenom mer än 25 cm. gått förlorad. Det förlorade partiet torde ha gett plats för omkring 7 runor. Av runor före 6 **a** finnas inga spår. 12 **e** förefaller att vara stunget med en streckpunkt. Av 13 **n** återstår endast hst; på båda sidor om denna finnas nu ojämnheter, som kanske kunna vara rester av bst. Huruvida 15 **i** har varit stunget, kan ej avgöras. Av 19 **r** återstår endast övre hälften. 22 **p** har förlorat bistavens övre del. I 25 **s** är mellanleden skadad genom flagring. Efter sk efter 30 **n** finnas inga spår av ristning.

Att runföljden 2—5 har utgjort början av ett namn är otvivelaktigt. Sannolikt har här stått **ihulfastr lit** eller **ihulbiarn lit**. *Igulfastr* och *Igulbiarn* äro båda vanliga i våra runinskrifter.

Om namnet *Ludiṇn* se U 348, där dock belägget från U 831 saknas.

832. Nysätra kyrka.

Litteratur: B 623, L 747. J. Bureus, Fa 6 s. 221 n:r 272 (Rhezeliuſ), s. 123 n:r 69 b (Cohl); J. Rhezelius, Fa 10:1 n:r 111; J. Peringskiöld, Monumenta 4, bl. 82; S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1941 (ATA).

Avbildningar: J. Rhezelius, teckning i Fa 10:1, teckning i Fl 2 n:r 62; J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 623).

Enligt Rhezelius (i Fa 6) fanns »Widh kyrkian et stycke» av en runsten. I Fa 10:1 anger han den då fragmentariskt bevarade runstenens plats vara »Nysätra Sochn Wedh Kyrkan på giärdet». Samma uppgift återfinnes hos Cohl (i Fa 6): »å gärdet wedh Nysätra kyrko.» — På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta*, på vilket också U 833 avbildas, finnes bläckanteckningen »Nysätra broo, och på backen fragm: Lagunda här» (B 623: »Bro»; L 747: »Nysätra; vid broen på backen»).

Redan på 1600-talet hade så gott som hela runstenen fördärvats, och det fragment, som vid Hadorphs besök ännu fanns kvar, har senare också gått förlorat.

Inskrift (enligt Rhezelius i Fa 6):

... anes -- ... k + ista ...

Till läsningen: Cohl: ... k × sta ... --- sen . — Hadorph och Leitz: a · sta.

På Rhezelius' teckning i Fl 2 finnes också ett eljest okänt fragment, som saknar runor men bär runstensornament; se fig. 296.

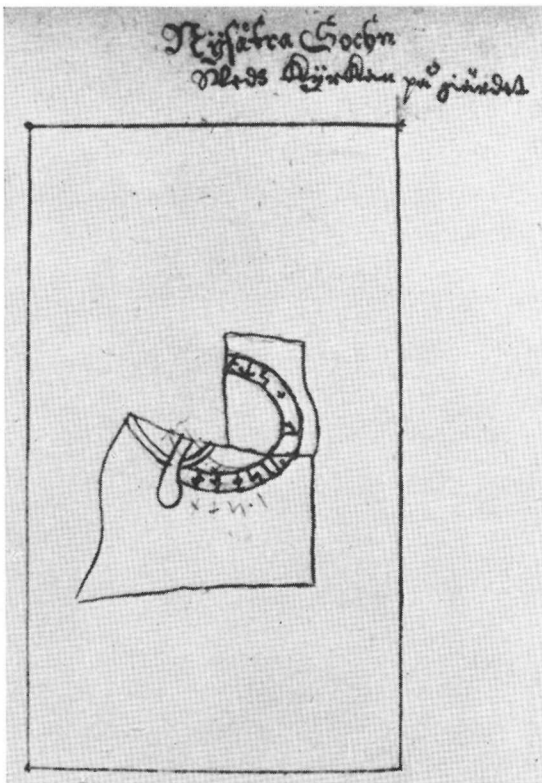

Fig. 295. U 832. Nysätra kyrka. Efter teckning av Rhezelius i F a 10: 1.

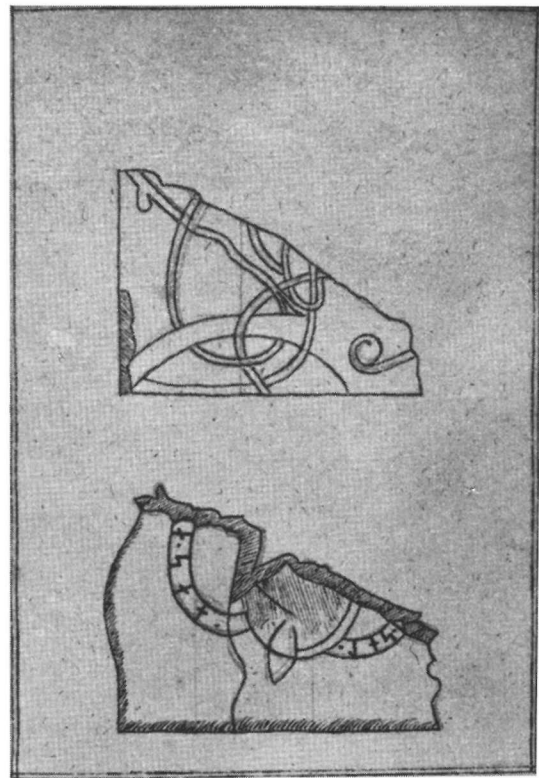

Fig. 296. U 832. Nysätra kyrka. Efter teckning av Rhezelius i F 12.

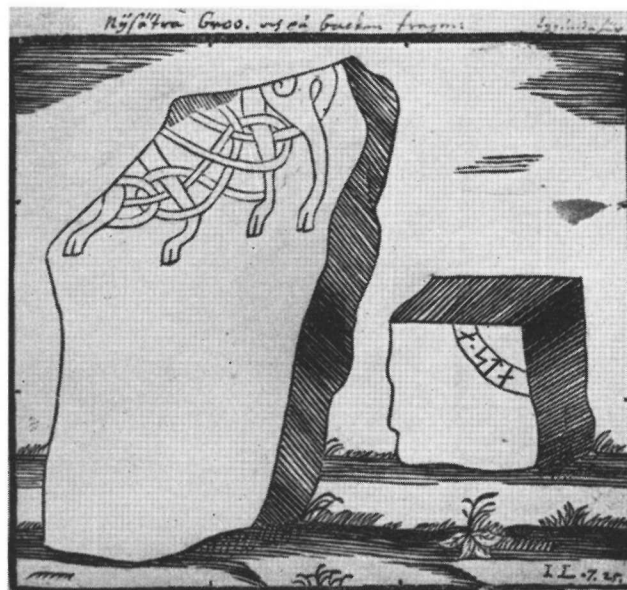

Fig. 297. U 832 och 833. Nysätra kyrka. Efter B 623.